

Arrest

nr. 260 064 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 mei 2021 tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 mei 2021 wordt beslist tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"R., G. (..)

Geboren op (...)1977 te Trstenik Nationaliteit: Servië Verblijvende te (..)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 08.03.2021 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene huwde op 13.02.2015 met mevrouw E.-A. R. (..),xxx. Op 19.06.2015 vroeg betrokkene een machtiging tot verblijf op basis van artikel 10 en 12bis §1 tweede alinea, 3°. Hierop werd betrokkene gemachtigd tot beperkt verblijf op basis van artikel 10, jaarlijks verlengbaar. Betrokkene werd op 25.03.2016 in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 08.03.2017. Deze kaart werd jaarlijks verlengd tot 08.03.2019. Naar aanleiding van zijn vraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf werd betrokkene verblijf, in navolging van artikel 13§1, derde alinea, op 02.07.2020, niet omgezet naar een verblijf van onbeperkte duur aangezien betrokkene geen gezinscel meer vormt met de referentiepersoon maar werd een nieuw verblijf van beperkte duur toegekend tot 08.03.2021. De vernieuwing hiervan is onderworpen aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid (artikel 13§1 derde alinea). Betrokkene vroeg de verlenging van zijn machtiging tot verlenging op 19.02.2021. Uit de door hem voorgelegde documenten bleek dat betrokkene niet voldoet aan de wettelijk gestelde voorwaarden voor de verlenging van zijn verblijfsmachtiging. Betrokkene legde immers een attest voor van het OCMW waaruit blijkt dat hij leefloon ontvangt. Bovendien legt betrokkene een bewijs van goed gedrag en zeden voor dat niet blanco is. Betrokkene werd op 08.01.2020 veroordeeld tot 14 maanden gevangenisstraf met uitstel van 4 jaar wegens belaging en opzettelijke slagen en verwondingen tegen zijn echtgenote. Op 23.02.2021 werd een brief verstuurd naar de stad Kortrijk, te betekenen aan betrokkene waarin hem wordt meegedeeld dat hij niet voldoet aan de aan zijn verlenging gestelde voorwaarden en aan hem gevraagd wordt om zijn situatie te verduidelijken. Deze brief werd betekend aan betrokkene op 10.03.2021 In reactie hierop bezorgt betrokkene onze dienst een brief waarin hij verklaart dat hij niet betwist niet te voldoen aan de aan hem opgelegde voorwaarden. Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.

In onze brief van 23.02.2021 werd ook gevraagd naar bewijzen die onze dienst moeten toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, 'zoals gesteld in artikel 13§3 tweede lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat : "Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10 §1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong ", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.' Deze brief werd aan betrokkene betekend op 10.03.2021. Betrokkene legde in een reactie hierop een brief voor van de advocaat waarin het volgende wordt verklaard:

- Betrokkene kan niet werken omwille van gezondheidsredenen, omwille van de coronacrisis en omwille van het feit dat hij over een tijdelijke verblijfsvergunning beschikt
- Betrokkene is gescheiden omwille van diverse redenen maar de contacten verlopen nu opnieuw vlot.
- Betrokkenes kinderen hebben de Belgische nationaliteit. Er is dus een affectieve en materiële band.
- Betrokkene kan op een andere wettelijke basis een verblijfsmachtiging krijgen

Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene kunnen we stellen dat betrokkene nog wel officieel gehuwd is met zijn vrouw maar dat ze geen gezinscel meer onderhouden. Betrokkene betwist dit feit niet. Hij beweert dat de contacten met zijn vrouw nu beter lopen. Dit is echter een loutere verklaring die niet wordt ondersteund door enige vorm van bewijs. Wel vinden we een bewijs terug van de problemen van de echtgenoten. Betrokkene werd immers veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen tov zijn vrouw. Deze relatie staat een beëindiging van de machtiging tot verblijf dus niet in de weg. Betrokkene is vader van drie kinderen die de Belgische nationaliteit hebben. Dit loutere feit is niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene woont niet samen met zijn kinderen en hij toont niet aan dat hij een affectieve en materiële band heeft met hen. In het dossier vinden we het vonnis van de familierechtbank dd 21.01.2019 inzake de omgangs- en onderhoudsregeling ivm de kinderen. Daarin lezen we dat betrokkene niet eens aanwezig was tijdens de zitting. Betrokkene verklaart in zijn huidige brief dat er een complexe bezoekenregeling werd uitgewerkt. Ook hier gaat het alweer om een verklaring die niet wordt ondersteund door bewijs. De beslissing omtrent de bezoekenregeling wordt niet voorgelegd. Bovendien, ook al is er een regeling afgesproken, betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij die ook daadwerkelijk opvolgt. Betrokkene verklaart dat hij financiële banden heeft met zijn kinderen. Ook hier moeten we vaststellen dat het om

een loutere verklaring gaat die niet wordt ondersteund door enige vorm van bewijs. Deze relatie met zijn kinderen staat een beëindiging van de huidige machtiging tot verblijf niet in de weg. Indien betrokkene meent dat hij op basis van deze relatie een nieuwe machtiging tot verblijf kan krijgen dan dient hij de hiervoor voorziene wettelijke procedure te volgen en de nodige stavingsstukken voor te leggen.

Wat betreft de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong, legt betrokkene niets voor. Uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds 2011 in België verblijft. Hij vroeg de internationale bescherming aan op 28.02.2011. Deze aanvraag werd negatief beoordeeld door het CGVS op 28.02.2012. Deze negatieve beoordeling werd door de RW bevestigd op 04.06.2012. Betrokkene vroeg dan nog de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9ter op 31.03.2012, 16.09.2012 en op 31.01.2014. Deze aanvragen werden allemaal negatief beoordeeld, respectievelijk op 20.08.2012, 04.12.2012 en op 23.07.2014. Betrokkene deed nog een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van 9bis op 04.12.2012. Ook deze aanvraag werd negatief beoordeeld (dd 07.11.2014). Deze periode verbleef betrokkene in België in precair verblijf. Hieruit kunnen geen rechten geput worden.

Na zijn huwelijk, op 13.02.2015, verkreeg betrokkene op basis van dit huwelijk een machtiging tot verblijf. Zoals hierboven reeds besproken verloor betrokkene zijn machtiging tot verblijf op deze basis door zijn eigen toedoen. Hij verkreeg een nieuwe machtiging tot verblijf, maar ook nu slaagt betrokkene er niet in om zich te houden aan de hem opgelegde voorwaarden. Betrokkene kwam dus op 33-jarige leeftijd naar België en verblijft nu 10 jaar in België, waarvan meer dan 4 jaar in precair verblijf. Het is weinig waarschijnlijk dat betrokkene in de eerste 33 jaar van zijn leven geen banden zou hebben opgebouwd of dat er momenteel geen banden meer zouden bestaan met zijn land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen dan had hij dit op actieve wijze moeten doen.

Betrokkene verklaart nog dat hij de voorbije periode niet kon werken omwille van verschillende redenen (gezondheidsredenen, de coronacrisis, tijdelijke verblijfskaart). Betrokkene verklaart dat hij medische problemen had de voorbije periode. Hiervan legt hij geen enkel bewijs voor. In het dossier vinden we nog een ontslagbrief uit het ziekenhuis van betrokkene dd 25.08.2020. Dit document is echter niet meer recent en zegt ons niets meer over betrokkenes medische toestand na deze datum. Het gaat dus louter om een verklaring die niet wordt ondersteund door enige vorm van bewijs. Betrokkene verklaart nog dat het moeilijk is om werk te vinden omwille van de coronacrisis. Er wordt hier niet ontkend dat het tijdens de crisis moeilijker is om werk te vinden. Moeilijk betekent echter niet onmogelijk. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij heeft geprobeerd om werk te zoeken. Geen enkel sollicitatiebewijs, geen enkele vraag naar begeleiding in zijn zoektocht naar werk wordt door betrokkene voorgelegd. Betrokkene verklaart verder dat het moeilijk is om werk te vinden aangezien hij beschikt over een tijdelijke verblijfskaart. Er kan opgemerkt worden dat er wel meer vreemdelingen verblijven in België met een tijdelijke verblijfskaart die wel werken. Ook hierbij dezelfde opmerking. Betrokkene legt niet eens een bewijs voor dat hij actief op zoek is geweest naar werk.

Kortom, geen van de door betrokkene aangehaalde elementen staan een beëindiging van zijn huidige machtiging tot verblijf in de weg.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992.

Gelieve deze beslissing aan betrokkene te betekenen en aan ons terug te sturen, en hem in het bezit te stellen van een kopie van deze beslissing. Het derde exemplaar is voor uw dossier"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert volgende middelen aan en betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

"a) Schending van art. 8 EVRM

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdeling op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen contact meer met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al zijn dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België.

Verzoeker woont reeds meer dan 10 jaar in België. Verzoeker heeft een duurzame band met België.

Dhr R. (..) heeft diverse kinderen met mevr. E.-A. R. (..), dewelke de Belgische nationaliteit hebben bekomen. Dhr R. (..) kan in principe louter op deze basis een verblijfsstatuut bekomen.

Er is een affectieve-financiële band, die niet ontkend kan worden. De kinderen worden op heden opgevolgd door de Jeudrechtbank te Kortrijk, waarbij een complexe bezoeksregeling werd uitgewerkt bij vader en moeder.

De motivering van de bestreden beslissing toont bovendien niet aan dat de overheden voorzorgen hebben genomen om een rechtvaardig evenwicht tot stand te brengen tussen het nagestreefde doel en de ernst van de aantasting van het recht van verzoeker op respect van haar privé- en familiaal leven;

In dit geval schendt de bestreden beslissing op totaal disproportionele wijze het recht op een privéleven van verzoeker en het respecteren van zijn familiaal leven;

Zodoende is de Belgische Staat op ernstige wijze te kort gekomen aan diens verplichtingen voortvloeiend uit de internationale verbintenissen die zijn aangegaan en meer in het bijzonder ten aanzien van het artikel 8 van het EVRM.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing te mogen worden beoordeeld (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nagaan of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cfr; RvS 26 juni 2014, nr 227.900).

Het gezinsleven van verzoeker was, op het ogenblik dat de verwerende partij overging tot het nemen van het bestreden beslissing, gekend aan deze laatste.

Enerzijds blijkt uit niets dat deze belangenafweging werd gemaakt voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en zonder dat de uitkomst daarvan reeds vaststond, zoals dat nu wel het geval is.

Anderzijds, door de elementen van deze belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De verplichting om een administratieve rechtshandeling te motiveren is overigens een wezenlijk vormvereiste, dat met name is bedoeld om het recht van de door de handeling benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte te waarborgen (HvJ 20 september 2011, T-461/08, Evropaiki

Dynamiki, 122), en vormt het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt 38)

Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat noch uit de motieven van de bestreden beslissing, noch uit enig ander stuk van het administratief dossier overigens, blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van het bestreden beslissing tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij houdt er bovendien een te enge interpretatie van art. 8 EVRM op na. Verzoeker riep artikel 8 EVRM in de ruimste mogelijke zin in als buitengewone omstandigheid. De Raad van State heeft bevestigd dat de toepassing van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een buitengewone omstandigheid kan uitmaken (R.v.St. 12.10.2001, nr. 99.769)

Art. 8.1. EVRM bepaalt: Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

In het kader van de procedure op grond van art. 9 bis VW, wordt dit artikel gewoonlijk toegepast met oog op de bescherming van het familie- en gezinsleven.

Immers staat de bescherming van het familie- en gezinsleven naast de ruimere notie van het privéleven. VANDE LANOTTE stelt dat één van de vier aspecten van de toepassing van artikel 8 EVRM het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden is. (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die KEure 2001, nr. 640 en 649). Hij specificeert als volgt: Uiteraard zal de relationele privacy in de meeste gevallen worden behandeld onder het recht op bescherming van het gezinsleven. Wat echter onder de notie "gezinsleven" valt, kan evenwel in vele gevallen toch een bescherming krijgen op grond van de bescherming van de relationele privacy (o.c. nr. 649).

Het is dus duidelijk dat artikel 8 EVRM niet alleen het gezinsleven, maar ook andere sociale banden beschermt.

Bijgevolg heeft elke persoon het recht op het uitbouwen van sociale banden en de bescherming ervan op basis van dit artikel. Het is niet aan verwerende partij om de lezing van artikel 8 EVRM te beperken tot het gezinsleven, zeker nu privéleven expliciet naast familie- en gezinsleven vermeld staat als aparte notie.

Verzoeker kan zich dan ook in elk geval beroepen op artikel 8 EVRM.

Elke sociale band in zijn land van herkomst is definitief doorgesnipt met dit lange verblijf. Men vergeet niet dat verzoeker zijn land van herkomst diende te ontvluchten. In België hebben verzoeker duurzame vriendschapsbanden opgebouwd, zowel bij de allochtone als bij de autochtone gemeenschap.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

b) Schending van art. 3 EVRM en beginselen van goed bestuur.

Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure aangaande art. 9 bis Vreemdelingenwet in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM). Verweerder voert geen enkele verklaring of verschoning aan voor de vertraging in de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet. De houding van verweerder bij de behandeling van de aanvraag van verzoeker is dus op zijn minst onvoldoende diligent. De aanvraag werd meer dan twee jaar geleden ingediend. Dergelijke lange behandelingsduur getuigt van geen goed bestuur en plaatst de verzoeker in een toestand van onzekerheid.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien hij teruggewezen zou worden naar Servië, zal dit een zodanige psychologische ontreddering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

c) Schending van de materiële motiveringsplicht en art. 9 en 9 bis Vreemdelingenwet en het vertrouwensbeginsel

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen (...)

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

In casu is er niet langer sprake van een duidelijk kader. De Dienst Vreemdelingenzaken laat in deze na determinerende motieven te geven waarom de aanvraag niet voldoet. De door de dienst Vreemdelingenzaken weerhouden verklaring is kennelijk onredelijk en komt neer op pure willekeur. Op basis van de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken dient besloten te worden dat in de toekomst niemand nog aanspraak kan maken op een verblijfsstatuut ingevolge toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis Vw bevat geen inhoudelijke criteria voor het toekennen van een verblijfsmachtiging. Dat is een discretionaire bevoegdheid van de minister en de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze hebben echter openlijk verklaard dat zij de criteria van de instructie van 19 juli 2009 toepassen.

De instructie van 19 juli 2009 is op zichzelf geen bindende rechtsnorm. Formeel werd ze vernietigd door de Raad van State (RvS nr. 198.769 van 9 december 2009). De staatssecretaris en de DVZ hebben publiek meegedeeld (op hun websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) dat zij de criteria van deze instructie ten gronde zullen blijven toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hun aanvraag voldoet aan de criteria van de instructie. De verwerende partij schendt dan ook het vertrouwensbeginsel. Verzoeker mocht erop vertrouwen erop dat vaste gedrags- of beleidsregels die de overheid publiek bekend maakt ook in hun individuele geval worden toegepast. Dit is gerechtvaardigd aangezien het over precieze beloften gaat over een discretionaire bevoegdheid van deze overheid. Verzoeker mocht verwachten dat beleidsregels niet onverhoeds worden gewijzigd; die verwachting blijkt ook de 9bis aanvraag zelf.

De bestreden beslissing is genomen zonder rekening te houden met alle nuttige gegevens en op kennelijk onredelijke wijze. Verweerder heeft de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. De Raad stelt vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 15 mei 2019, nr. 13.317), dit nog daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij met haar betoog dat de verwerende partij niet gemotiveerd heeft inzake artikel 8 van het EVRM volledig voorbijgaat aan de motieven van de bestreden beslissing terzake (zie bespreking lager).

Verzoekende partij toont geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Verzoekende partij betwist niet dat zij een verblijf van beperkte duur heeft verkregen in toepassing van artikel 9 (9bis) juncto artikel 13, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling luidt:

“De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 geldt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.” (eigen onderlijning)

Zoals de verwerende partij ook in de bestreden beslissing overweegt, moet de vreemdeling die niet meer aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet voldoet en die dus een verblijf van beperkte duur heeft gekregen, wanneer hij een verlenging van zijn verblijf vraagt, derhalve bewijzen te voldoen aan:

- de voorwaarde in bezit te zijn van toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden;
- de voorwaarde in bezit te zijn van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt;
- de voorwaarde geen gevaar te vormen voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat er in casu geen duidelijk kader is. Zo blijkt uit het administratief dossier dat bij de toekenning van het tijdelijk verblijf zij op voormelde voorwaarden gewezen werd. Bij brief van 2 juli 2020 heeft de verwerende partij de verzoekende partij immers op het volgende gewezen:

“Artikel 13§1 derde lid van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:

“De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 wordt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §3, 3bis of 4 na afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voor zover de vreemdeling nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 10.”

Aangezien betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 met name:

Er is geen samenwoning meer met de referentiepersoon.

komt hij niet in aanmerking voor een verblijf van onbeperkte duur. Het verblijf van beperkte duur wordt verlengd tot 08.03.2021 en dit in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene dient zich tussen de vijftienvierde en dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning (artikel 33 van het KB van 08.10.1981, gewijzigd door het KB van 27.04.2007 en het KB van 21.09.2011) aan te bieden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats om de verlenging van zijn verblijfsvergunning aan te vragen.

Hij moet hierbij de volgende stukken voorleggen:

- Bewijs dat alle familieleden over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt.*
- Een bewijs van goed gedrag en zeden (maximum 6 maanden oud).*

-Bewijzen van de bestaansmiddelen van betrokkene met betrekking tot de laatste 12 maanden (laatste aanslagbiljet, loonfiches, arbeidscontract, vb. loonfiche 281.20, rekeninguittreksels, meest recent afgesloten boekhoudkundige balans, pensioenfiche,...)

-Een attest van het OCMW dat aangeeft of betrokkene en de referentiepersoon al dan niet OCMW steun genieten.

-voldoen aan de integratievoorwaarden (artikel 1/2 Vreemdelingenwet). Wanneer de betrokkene de verlenging van zijn verblijfsvergunning aanvraagt, dient hij conform artikel 1/2§3 van de wet van 15/12/1980 te bewijzen dat hij/zij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren. De Dienst Vreemdelingenzaken zal voornamelijk rekening houden met het volgen van een inburgeringscursus, het uitoefenen van een economische activiteit, het voorleggen van een bewijs van inschrijving aan een erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, het volgen van een beroepsopleiding, kennis hebben van de taal van de plaats van inschrijving en een actieve deelname aan het verenigingsleven. De volledige informatie over dit onderwerp is gepubliceerd op de site van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be>snelle links>integratiebereidheid en bewijzen van inspanningen tot integratie in België)."

Blijkens het administratief dossier heeft de verzoekende partij op 19 februari 2021 de verlenging van haar verblijf gevraagd waarbij zij volgende documenten neerlegde:

- een recent uittreksel uit het strafregister: niet blanco
- bewijzen van tewerkstelling/inkomsten van 2018
- brief OCMW inzake goedkeuring steun
- attest OCMW -ontvangt steun- er wordt eveneens gesteld dat verzoekende partij moeilijk werk kan vinden omdat zij maar recht heeft op tijdelijk verblijf en door haar medische problemen
- jobsuggestie VDAB
- bewijzen van integratie
- ontslagbrief ziekenhuis
- bewijs ziektekostenverzekering

In casu blijkt dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde inzake toereikende bestaansmiddelen nu zij een leefloon geniet. Verzoekende partij betwist dit ook niet. Evenmin kon zij een blanco strafregister voorleggen. Ook dit betwist verzoekende partij niet.

Bij brief van 23 februari 2021 werd verzoekende partij door de verwerende partij ook op de hoogte gesteld van het feit dat zij niet voldoet aan de voorwaarde inzake het bezit van toereikende bestaansmiddelen daar zij een leefloon geniet en dus ten laste valt van de openbare overheden. Verzoekende partij werd in kennis gesteld van de intentie van de verwerende partij om haar verblijf te beëindigen en werd uitgenodigd om binnen de dertig dagen alle nuttige documenten over te maken inzake haar gezinsbanden, haar verblijfsduur in België, haar familiale, culturele of sociale banden met het herkomstland. Op 1 april 2021 heeft de verzoekende partij hierop gereageerd via schrijven van haar advocaat.

Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt waarom haar tijdelijk verblijf niet verlengd wordt of dat er sprake is van willekeur. Nogmaals herhaalt de Raad dat verzoekende partij op de hoogte was van de voorwaarden die golden voor een verlenging van haar tijdelijk verblijf. Verzoekende partij gaat in haar betoog ook volledig voorbij aan het bepaalde van artikel 13, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, dat in casu van toepassing is.

Voor zover verzoekende partij nog verwijst naar de instructie van 13 juli 2009 in kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop, voor zover deze instructie op onderhavig geval al van toepassing zou geweest zijn, quod non, deze instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 zodat verwerende partij er ook geen toepassing van kan maken en de Raad hier ook niet aan vermag te toetsen. Het gegeven dat de toenmalig bevoegde minister of staatssecretaris zou hebben meegedeeld de instructie verder te blijven toepassen, is zonder belang. Er is de Raad namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. Voorts en voor zover als nodig moet worden benadrukt dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de

wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de verwerende partij niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoekers betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

2.6. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

2.7. Inzake het gezins- en privéleven van verzoekende partij heeft de verwerende partij als volgt overwogen in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene kunnen we stellen dat betrokkene nog wel officieel gehuwd is met zijn vrouw maar dat ze geen gezinscel meer onderhouden. Betrokkene betwist dit feit niet. Hij beweert dat de contacten met zijn vrouw nu beter lopen. Dit is echter een loutere verklaring die niet wordt ondersteund door enige vorm van bewijs. Wel vinden we een bewijs terug van de problemen van de echtgenoten. Betrokkene werd immers veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen tov zijn vrouw. Deze relatie staat een beëindiging van de machtiging tot verblijf dus niet in de weg. Betrokkene is vader van drie kinderen die de Belgische nationaliteit hebben. Dit loutere feit is niet voldoende om betrokkene verder te machtigen tot verblijf. Betrokkene woont niet samen met zijn kinderen en hij toont niet aan dat hij een affectieve en materiële band heeft met hen. In het dossier vinden we het vonnis van de familierechtbank dd 21.01.2019 inzake de omgangs- en onderhoudsregeling ivm de kinderen. Daarin lezen we dat betrokkene niet eens aanwezig was tijdens de zitting. Betrokkene verklaart in zijn huidige brief dat er een complexe bezoekenregeling werd uitgewerkt. Ook hier gaat het alweer om een verklaring die niet wordt ondersteund door bewijs. De beslissing omtrent de bezoekenregeling wordt niet voorgelegd. Bovendien, ook al is er een regeling afgesproken, betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij die ook daadwerkelijk opvolgt. Betrokkene verklaart dat hij financiële banden heeft met zijn kinderen. Ook hier moeten we vaststellen dat het om een loutere verklaring gaat die niet wordt ondersteund door enige vorm van bewijs. Deze relatie met zijn kinderen staat een beëindiging van de huidige machtiging tot verblijf niet in de weg. Indien betrokkene meent dat hij op basis van deze relatie een nieuwe machtiging tot verblijf kan krijgen dan dient hij de hiervoor voorziene wettelijke procedure te volgen en de nodige stavingsstukken voor te leggen.

Wat betreft de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong, legt betrokkene niets voor. Uit het dossier blijkt dat betrokkene sinds 2011 in België verblijft. Hij vroeg de internationale bescherming aan op 28.02.2011. Deze aanvraag werd negatief beoordeeld door het CGVS op 28.02.2012. Deze negatieve beoordeling werd door de RW bevestigd op 04.06.2012. Betrokkene vroeg dan nog de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van artikel 9ter op 31.03.2012, 16.09.2012 en op 31.01.2014. Deze aanvragen werden allemaal negatief beoordeeld, respectievelijk op 20.08.2012, 04.12.2012 en op 23.07.2014. Betrokkene deed nog een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op basis van 9bis op 04.12.2012. Ook deze aanvraag werd negatief beoordeeld (dd 07.11.2014). Deze periode verbleef betrokkene in België in precair verblijf. Hieruit kunnen geen rechten geput worden.

Na zijn huwelijk, op 13.02.2015, verkreeg betrokkene op basis van dit huwelijk een machtiging tot verblijf. Zoals hierboven reeds besproken verloor betrokkene zijn machtiging tot verblijf op deze basis door zijn eigen toedoen. Hij verkreeg een nieuwe machtiging tot verblijf, maar ook nu slaagt betrokkene er niet in om zich te houden aan de hem opgelegde voorwaarden. Betrokkene kwam dus op 33-jarige leeftijd naar België en verblijft nu 10 jaar in België, waarvan meer dan 4 jaar in precair verblijf. Het is weinig waarschijnlijk dat betrokkene in de eerste 33 jaar van zijn leven geen banden zou hebben opgebouwd of dat er momenteel geen banden meer zouden bestaan met zijn land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen dan had hij dit op actieve wijze moeten doen.

Betrokkene verklaart nog dat hij de voorbije periode niet kon werken omwille van verschillende redenen (gezondheidsredenen, de coronacrisis, tijdelijke verblijfskaart). Betrokkene verklaart dat hij medische problemen had de voorbije periode. Hiervan legt hij geen enkel bewijs voor. In het dossier vinden we nog een ontslagbrief uit het ziekenhuis van betrokkene dd 25.08.2020. Dit document is echter niet meer recent en zegt ons niets meer over betrokkenes medische toestand na deze datum. Het gaat dus louter om een verklaring die niet wordt ondersteund door enige vorm van bewijs. Betrokkene verklaart nog dat het moeilijk is om werk te vinden omwille van de coronacrisis. Er wordt hier niet ontkend dat het tijdens de crisis moeilijker is om werk te vinden. Moeilijk betekent echter niet onmogelijk. Betrokkene legt geen

enkel bewijs voor dat hij heeft geprobeerd om werk te zoeken. Geen enkel sollicitatiebewijs, geen enkele vraag naar begeleiding in zijn zoektocht naar werk wordt door betrokkene voorgelegd. Betrokkene verklaart verder dat het moeilijk is om werk te vinden aangezien hij beschikt over een tijdelijke verblijfskaart. Er kan opgemerkt worden dat er wel meer vreemdelingen verblijven in België met een tijdelijke verblijfskaart die wel werken. Ook hierbij dezelfde opmerking. Betrokkene legt niet eens een bewijs voor dat hij actief op zoek is geweest naar werk."

2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.9. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.9.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.9.2. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

2.9.3. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover

ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.9.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.9.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.9.6. Aangaande haar gezinsleven betoogt de verzoekende partij dat zij vader is van Belgische kinderen en dat met die kinderen een affectief-financiële band bestaat. Er is een complexe bezoekregeling uitgewerkt bij vader en moeder en de kinderen worden opgevolgd door de jeugdrechtbank.

2.9.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen gezinscel meer onderhoudt met haar ex-echtgenote. Blijkens het administratief dossier werd de echtscheiding ook uitgesproken op 4 juni 2019. Zij doet aldus geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat zij hiermee geen beschermenswaardig gezinsleven heeft.

Wat betreft de drie kinderen met de Belgische nationaliteit heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij niet samenwoont met deze kinderen en niet aantoonbaar hiermee een affectieve en materiële band te hebben. Daarbij stelt de verwerende partij vast dat uit het vonnis van de familierechtbank van 21 januari 2019 inzake de omgangs- en onderhoudsregeling ook blijkt dat verzoekende partij niet eens aanwezig was op de zitting. Wat betreft de uitgewerkte bezoekregeling stelt verwerende partij vast dat, voor zover dergelijke bezoekregeling bestaat nu verzoekende partij daarvan geen bewijs aanlevert, uit niks blijkt dat verzoekende partij deze bezoekregeling ook daadwerkelijk opvolgt. Ook de bewering dat zij financiële banden heeft met haar kinderen wordt door geen enkel bewijs ondersteund. Aldus aanvaardt de verwerende partij ook hier het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven niet.

De Raad wijst erop dat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder in beginsel een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van ‘gezinsleven’ vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (*“Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a*

relationship has sufficient constancy to create de facto family ties." EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland; of de vader het kind heeft erkend, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

De Raad dient na te gaan of er op het moment van de bestreden beslissing factoren aanwezig waren die wijzen op een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kinderen waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden.

Hoewel de biologische band tussen haar kinderen en verzoekende partij niet wordt betwist, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat een contact tussen vader en kinderen noch financiële steun werden aangetoond. Inderdaad heeft verzoekende partij nagelaten objectief bewijs te leveren van recente contacten tussen haarzelf en haar kinderen. Verzoekende partij maakt met haar louter betoog geenszins aannemelijk dat er op het moment van de bestreden beslissing een onder artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig gezinsleven aanwezig was tussen haarzelf en haar kinderen, dit is effectief beleefde gezinsbanden, waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden bij de beoordeling. Nu verzoekende partij niet aantoont dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermenswaardig familieleven tussen haarzelf en haar kinderen die valt onder de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM, kan een schending van deze bepaling dan ook niet worden weerhouden. Nu geen beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekende partij en haar kinderen werd aangetoond, maakt verzoekende partij ook niet aannemelijk dat de verwerende partij tot een belangenafweging had moeten overgaan.

2.9.8. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij een duurzame band heeft met België en wijst erop dat al haar dichte vrienden en kennissen zich in België bevinden. Zij heeft geen contact meer met haar land van herkomst.

2.9.9. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij sinds 2011 op illegale, minstens precare wijze in België verblijft en dat zij toegelaten werd tot verblijf door haar huwelijk in 2015. De verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij op 33-jarige leeftijd naar België kwam en hier al tien jaar verblijft, waarvan meer dan vier jaar in precair verblijf. De verwerende partij meent dat – gelet op het feit dat verzoekende partij 33 jaar in het land van herkomst heeft geleefd, het onwaarschijnlijk is dat zij daarmee geen banden meer zou hebben. Verzoekende partij heeft ook niks voorgelegd waaruit het tegendeel blijkt. Verder blijkt niet dat verzoekende partij in België tewerkgesteld is, er redenen zijn van overmacht die haar verhinderen te werken, noch legt zij bewijzen voor dat zij actief op zoek is naar werk.

2.9.10. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van haar privéleven in België merkt de Raad het volgende op: artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), §§ 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. De kern van het grondrecht op bescherming van het privéleven bestaat erin dat het individu de vrijheid wordt gegeven om menselijke contacten en sociale banden uit te bouwen. Een louter langdurig verblijf op het grondgebied volstaat echter niet om aannemelijk te maken dat men banden heeft ontwikkeld die vallen onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

De legaliteit noch de legitimiteit van de bestreden beslissing worden (ernstig) betwist. Zo blijkt dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 13, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet en wordt een legitiem doel nagestreefd, met name het belang van het economisch welzijn van het land door het stellen van een bestaansmiddelenvereiste.

Wat betreft de proportionaliteit blijkt dat verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekende partij geen economische belangen heeft in België en dat zij het overgrote deel van haar leven in het herkomstland heeft doorgebracht en aldaar geacht kan worden nog banden te hebben, minstens wordt het tegendeel niet aangetoond. Verzoekende partij slaagt er niet in op concrete wijze afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoekende partij die slechts verwijst naar haar verblijf in België en betoogt dat zij met

België duurzame banden heeft, toont geenszins aan dat de verwerende partij tot een kennelijk onredelijke belangenafweging is gekomen wat betreft haar privéleven in België. Zij maakt niet aannemelijk dat de banden die zij in België heeft opgebouwd een dergelijke intensiteit kennen dat een beëindiging van haar verblijf een disproportionele inmenging uitmaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM op dat vlak wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het komt aan de verzoekende partij toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering door de bestreden beslissing.

2.10.1. Naast de vaststelling dat de Raad bezwaarlijk kan inzien hoe de behandelingstermijn van de aanvraag aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM, nu geenszins blijkt dat zij tijdens de behandeling van haar aanvraag in een onmenselijke of vernederende behandeling is terecht gekomen noch dat zij gefolterd werd, kan verzoekende partij evenmin gevolgd worden waar zij stelt dat de behandeling van haar aanvraag twee jaar geduurd heeft. Immers blijkt dat zij op 19 februari 2021 de verlenging van haar verblijf heeft gevraagd en dat reeds op 11 mei 2021, dit is op minder dan drie maanden, een beslissing werd genomen.

Verzoekende partij maakt voorts ook niet op concrete wijze aannemelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending oplevert van artikel 3 van het EVRM. Uit niets blijkt dat zij een "*zodanig psychologische ontredde*ring" zal kennen door een terugkeer, dit nog daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing een weigering van verlenging van verblijf betreft en geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER